

Forhandling

Jan Petersen (S):

Da regeringen i 1993 gennemførte den kommunale pligt til at aktivere bistandsklienter, fik vi i dansk socialpolitik en tiltrængt forbedring. Vi tog faktisk bistandslovens grundidé om at bringe mennesker tilbage i selvforsørgelse alvorligt, og midlet var aktivering.

Det trådte i kraft ved årsskiftet 1994, og det er vores indtryk, at kommunerne gør en stor indsats for at levere den aktive socialpolitik i deres lokalområde. Det kan imidlertid ikke skjules, at ydelses- og finansieringssystemet blev unødigt bureaukratisk og kompliceret; det har der været vedvarende kritik af, og den var og den er berettiget.

Jeg skal i den forbindelse spare Folketingets tid for den socialdemokratiske skepsis, som vi har haft over for oplæringsydelsen og den ganske ulogiske og mærkelige måde, den er skruet sammen på, for det er historie, da dette lovforslag kan fremsættes på grundlag af finanslovtalen.

Herefter sker den kommunale aktivering under tre former.

For det første som et løntilskudsjob på normale lønvilkår med den øvre grænse, der er gældende, og for det andet – og det er det vigtigste og det nye – som særlig tilrettelagt jobtræning, hvor kontanthjælp udbetales som løn og tillægges 15 kr. pr. udført arbejdstime, dog med et maksimum på 70 kr. i timen. I den forbindelse hæver regeringens forslag så minimumsplikten til aktivering fra 20 til 30 timer pr. uge. Endelig henstiller vi til kommunerne, at aktiveringen gennemføres på fuld tid.

Så er der selvfølgelig det tredje element, det tredje aktiveringsforløb, som man kan gennemføre, hvortil der kun ydes en kontanthjælpslignende ydelse.

Vi betragter udvidelsen af minimumsplikten til aktivering som en klar forbedring, og vi tror, det betyder, at der kommer yderligere gang i aktiveringen i kommunerne.

Selve finansieringsmetoden ændres som nævnt også, og den samlede lønudgift afholdes nu af kommunen og refunderes med 50 pct.; det er en klar forenkling. Samtidig bliver kommunernes udgifter til drift finansieret via den særlige pulje. Så set under ét betragter vi det her som et fremskridt i den kommunale indsats.

Vi gør så også sluttelig et par bemærkninger om de ansættelsesretlige problemer, som knyt-

ter sig til lovforslaget. Der skal ikke betales arbejdsmarkedsbidrag – vi har nu fået afklaret en lidt speciel teknisk sag – af den nye aktiveringsydelse; der skal heller ikke betales feriepenge og ATP-bidrag. ATP-bidraget er jo en større principiel diskussion i hele bistandssystemet, og hvad angår feriepenge lægger vi vægt på, at der er adgang til, at der mod ydelse af kontanthjælp – såfremt der er adgang til det – kan holdes fri fra aktiveringen i op til en måned.

Vi kan tilslutte os det samlede lovforslag og håber, at det bidrager til, at der kommer yderligere gang i aktiveringerne i kommunerne, så vi i Danmark får færre på bistand og flere, der kommer i rigtigt arbejde, nu hvor der viser sig tydelige tegn på, at der er mere beskæftigelse i det danske samfund.

Flemming Oppfeldt (V):

Det bør ikke åbne en social sag, hvis man mister sit arbejde. I virkeligheden burde man ikke være en sag for kontanthjælpssystemet, hvis man ikke har noget job, men derimod være en udfordring for dem, der kan introducere én til arbejdsmarkedet. Vi skal satse mere på aktiviteter end på det passive system.

Se, det er ikke noget nyt, men det er stadig sådan, at der åbnes store sociale sager og tykke hængemapper, når man i dag kommer på bistandskontoret og ikke har noget arbejde. Alt for mange – desværre også mange unge – er blevet introduceret til bistandssystemet, dets mangesatser og dets passive hjælp, blot fordi de manglede et job.

Ændringerne i denne lov om kommunal aktivering går i den rigtige retning, og der er fem hovedpunkter. For det første bliver de unge aktiveret i minimum 30 timer, og vi anbefaler endda 37 timers aktivering. Dermed begynder aktiveringen at ligne det rigtige arbejdsmarked – også det private arbejdsmarked – og ved at give dem udfordringer udviser vi også den værdighed, det er at kræve noget af borgerne. Aktiveringen har det slutmål, at man skal kunne fastholde et arbejde eller en uddannelse, og det kræver en helhjertet indsats – ikke 20 timer, men 37 timer om ugen.

For det andet bliver hele ydelsessystemet lidt mere enkelt. Fra en mængde forskellige oplærings-satser, som oven i købet gav anciennitet efter, hvor mange afbrudte jobtræningsforløb, den unge havde været igennem, får vi nu en ydelse, som er lig med kontanthjælpen.

For det tredje indføres et beskæftigelsestillæg,